PENTRU UZ EXCLUSIV UNIVERSITAR – TEXT PUS LA DISPOZITIE DE TEATRUL ACT

EDEN

de Eugene O'Brien

Eugene O'Brien

Ca actor, Eugene a lucrat în cadrul mai multor companii teatrale - Storytellers, Bickerstaffe, Calypso, Barnstorm, Loose Canon şi Glasshouse. De asemenea, a mai jucat şi în spectacolul ,,Tarry Flynn", la teatrul Abbey, producţie invitatã într-un turneu londonez la Royal National Theatre. Printre realizãrile sale în domeniul filmului şi televiziunii, se remarcã cele din ,,Trojan Eddie", ,,Durango", ,,A Secret Affair", ,,Soap", ,,Life in the Fast Lane", ,,The Birthday", ,,Bite to Eat", ,,Ballykissangel" şi ,,Fair City". Primele sale creaţii dramaturgice au fost douã monologuri, ,,America 87" şi ,,Checking for Squirrels", amândouã montate de cãtre compania Black Box. A fost co-autor al scurt-metrajelor ,,Cold Turkey" şi ,,America - A Movie", cât şi al piesei radiofonice ,,The Nest".
,,Eden" a avut premiera la teatrul Peacock, în ianuarie 2001, fiind mai târziu transmisã şi la postul de radio BBC 4. Pentru aceastã piesã, Eugene primeşte, în anul 2002, Premiul ,,Stewart Parker".

Piesa a fost jucatã pentru prima oarã la Peacock Theatre, Dublin, pe 18 ianuarie 2000, în urmãtoarea distribuţie:

Billy DonWycherley
Breda Catherine Walsh

Regizor Conor McPherson

Billy: Fiți atenți ce vã spun eu - tipa aratã absolut bestial. (Oftează.)... Stau în barul terenului de golf, e seara cãpitanului: jazz, premii peste premii şi cuvântări de cãcat. Beau şi mã chiorãsc la ea: fiica lui Ernie şi Evonne Egan - Imelda.
Stau de vorbã cu ta-su la bar, dar sunt cu ochii pe ea. Doamne! ... Acum maicã-sa se ridicã sã plece. Îi cunosc foarte bine pe frații Boylan, mijlocii, au prins imediat mişcarea. Ernie e cu mine la bar şi îndrugã verzi şi uscate, Evonne e afarã cu Boylanii, iar maşina familiei Egan va avea ocazia sã vadã şi sã audã cum o mamã a patru copii, în vârstã de cincizeci şi cinci de anişori şi-o pune de rupe pãmântu' cu doi puştani de douãzeci şi ceva de ani.
Sãracu' Ernie, stã cu mine şi bate câmpii, n-are nici cea mai micã idee, un fraier şi jumãtate. Mã întreb cum dracu' bunãtatea aia de fiicã-sa a micã, Imelda, care acum e pe ringul de dans, lovitã de fiorul jazz-ului, a putut sã iasã din biluțele lui de papagal. „Am avut o lovitură de la numai opt metri la gaura 11", zice Ernie. „Pe bune, Ernie? Şi, ai bãgat-o?" zic eu. „Nu", zice el. „A trecut la milimetru." „Cum? N-ai nimerit gaura? Doamne, Ernie, tu n-ai fi în stare s-o bagi în gaurã nici mãcar într-un bordel, cu o bancnotã de zece lire lipitã de ãla micu" zic eu şi el începe sã râdã. „Ei, ce sã-i faci, aşa sunt eu, n-aş fi în stare sã nimeresc nici un elefant în zbor". Râd şi eu şi mai iau o înghițiturã de cocktail. M-aş distra de zece ori mai bine afarã, cu nevastã-sa, decât stând la taclale cu Ernie şi îmi imaginez ce face ea cu bãieții ãia doi în maşinã.
Oricum, nu pe Evonne am pus eu ochii, nici vorbã, ci pe aia micã, pe Imelda... Dumnezeule! Tony s-a dat la ea într-o searã, dar n-a ieşit nimic. Iar Tony are experiență, nu glumã, a rezolvat o grãmadã de femei. Prietenii îi spun James Galway, omul cu flautul de aur... Din cauza lui sunt acum aici, în porcãria asta de club de golf. N-am pus mâna pe crosã în viața mea, nici n-aş nimeri bila, însã Tony joacã de ani buni: doar el e James Galway, nu ca mine - înhãmat, cu şaua pusã, însurat ...
În sfârşit, s-a întors. Fiica, nu mã-sa - aia e tot afarã, în dubițã.
Ernie vorbeşte acum cu sergentul Ryan, care e beat mangã şi bate câmpii despre cum a gãsit el, pe vremuri, capul lui Fergus Farrell în mijlocul mlaştinii. Nu ştiu cum sã fac sã intru-n vorba cu Imelda ...
Sâmbãta trecutã, acum o sãptãmânã, am plecat din club, de la „Spider's" şi ne-am dus sã bem ceva acasã la Feggy Fennelly. Eram beat-cleşte şi cu chef de vorbã, aveam o gargarã în mine ceva de speriat, iar ea asculta împreunã cu ceilalți şi râdea şi eu pãlãvrãgeam întruna, eram în mare formã ... Acum se întâmplã din nou - Sfânta Treime ...
Vineri, serviciul, Johnstownbridge, sâmbãtã, de obicei la „Spider's", însã de data asta aici, în rahatu' de club de golf, duminicã, la „Mac's", bar de noapte. O sã fie şi ea acolo. Pregãtim terenul din seara asta, iar mâine noapte... Eu o sã fiu James Galway. Flautul meu va fi din aur curat şi toatã lumea va afla: la „Brophy's", la barul lui Bob, la „Flannagan's", la „Top It Up", la „Corner House", la „Kavanagh's", toți vor şti, în fiecare bar din oraş, cã eu am cãlãrit-o pe Imelda Egan, iar Tony, nu.
Mai trag o înghițiturã şi o vãd pe Evonne intrând grațioasã pe uşã, fãrã nici o jenã, iar frații Boylan la câțiva paşi în urma ei, cu puțulicile încã umede, se duc şi stau de vorba cu Ernie, care insistã sã le dea ceva de bãut. Evonne trece pe lângã mine şi îi zic: „Ne distrãm bine în seara asta ..." „A, daaa ..." zice ea, iar eu îi spun cã poartã cele mai

frumoase mărgele sau nu mai ştiu ce alte porcării şi-a atârnat de gât şi îi ofer un gin tonic ca să pot să mă aşez lângă Imelda.
Îmi aduc aminte de săptămâna trecută, când am băut la Feggy, că Imelda încerca să obţină o slujbă la clubul de culturism al lui Jimmy McGoldrick, aşa că discutăm despre asta şi nu pot să mă abţin să mă uit la ea şi să mă gândesc că mi-aş da drumul ca o fântână arteziană chiar şi numai dacă mi-ar pune mâna pe ea. Chestia asta mă indispune şi încep să mă bâlbâi ca un papagal, iar prietena ei profită de ocazie şi începe să povestească despre Jennifer Cullen, care tocmai s-a întors din Australia.
Am rămas fără băutură, dar nu vreau să-mi pierd locul de lângă Imelda şi nu ştiu unde dracu' e tipul cu care am venit aici, Tony, James Galway. Acum Ernie a venit cu un tinerel, nu e de la noi din oraş şi vorbesc despre un covoraş pentru golf, o drăcovenie portabilă de vreo trei metri lungime, care se poate rula şi pe care poţi exersa la tine acasă. Nu ştiu ce m-a apucat să ascult tâmpenia asta. În orice caz, tipul vinde chestiile astea prin ţară şi ne povesteşte despre Gilbert, unchiul său nebun, care a inventat covoraşele. Unchiul vorbise cu Seve Ballesteros, la Irish Open, încercând să-l convingă să ia unul acasă, în Spania, pe degeaba, era cât pe-aici să-i bage unul în portbagaj, însă Seve l-a refuzat. Apoi l-a văzut la bar pe Lee Trevino, dar nici el n-a fost prea impresionat de covoraş, aşa că unchiul s-a dus în Dublin, la Televiziunea Irlandezã şi a întins un covor chiar în faţa scării principale, zicând că nu se mişcă de-acolo până nu vine Gay Byrne în persoană ca să încerce covoraşul şi să-l bage în emisiunea de sâmbătă seara. Aşa că Byrne a coborât şi a acceptat să arate covoraşul în emisiune cu condiţia ca unchiul Gilbert să nu fie nici măcar în apropierea studioului. Râdeam toţi în hohote, fiindcă tipul povestea cu mult haz, iar Evonne zice că vrea şi ea un covoraş pentru acasă. Ernie crede şi el că sunt nişte drăcovenii foarte interesante, dar treaba începe să fie nasoală pentru că Imelda şi cu prietena ei se duc să stea de vorbă cu Geraldine Cullen, sora lui Jennifer, aia care se întoarce din Australia.
Aşa că mă duc glonţ la bar şi iau un whiskey mic şi o halbă de bere, în timp ce mă uit după Tony, arunc o privire spre ring, unde se dansează „slow", iar sergentul, beat praştie, stă lângă mine şi mă salută din cap, cu toate că eu sunt din St. John's Park şi n-ar trebui să fiu aici, dar uite că sunt, aşa că mai dă-l în curu' meu, iar barul e pe închidere şi mai comand ceva de băut. Îl văd, în sfârşit, pe Tony la celălalt capăt al barului.
E cu Eilish Moore, care tocmai s-a întors din Anglia. E prietenă bună cu nevastă-mea, Breda, şi tocmai s-a despărţit de un rahat de englez şi sunt convins că Tony o să încerce să i-o tragă la noapte şi începe să mă calce pe nervi chestia asta, cum să-i zic, de parcă ai fi un iepure în mijlocul primăverii, mă scoate din minţi. Iau o înghiţitură de bere, aproape muşcând din pahar. Parcă ar fi sâmbăta trecută, în Spiders, aceeaşi senzaţie, care nu m-a părăsit până ce nu m-am făcut mangă, acasă la Feggy, când am început să vorbesc tâmpenii.
O aud pe Eilish râzând şi îl văd pe Tony trăgând din ţigară, foarte apropiaţi unul de celălalt şi mă apucă nervii fiindcă n-o să mai putem merge la el acasă să bem acum, pentru că el o să plece cu ea. Şi nici pe Imelda n-o mai văd pe nicăieri, numai pe mă-sa şi pe ta-su, pe Ernie şi pe Evonne, care tocmai pleacă, paharele sunt adunate de peste tot, iar Knobby

Cummins începe să țipe: „Hai, băieți, mai plecați în pula mea şi pe-acasă!!”
Mai fac un tur prin bar,
fiindcă aud nişte fete râzând, dar nu sunt decât surorile Corcoran, nişte umflate, care se pregătesc să plece.
Tony mă strigă să vin cu ei şi-mi zice că mă duce până-n oraş. E în mare formă, iar Eilish se aşază în maşinã pe locul din față şi tot drumul, până acasă, îmi povesteşte numai tâmpenii despre Breda şi-mi zice că o să vină a doua zi să o vadă. Mă dau jos din maşinã în fața casei şi mă uit în urma lor. Se duc în mare vitezã spre centrul oraşului ...
Acum stau întins lângă ea, îi ascult respirația şi-mi dau seama că sunt mai beat decât credeam, pentru că-mi vin în minte tot felul de... Micuțul pe care l-am tras afară din apa mării, pe când eram mai tânăr, cum zăcea acolo, pe nisip, fără să mişte, iar noi, ceilalți copii, ne uitam în jos la el şi o mamă l-a ridicat la piept, urlând şi alergând pe plajã... mă întreb dacă a scăpat cu viață. Câteodată îmi vine în cap treaba asta şi mă gândesc la cele două fetițe ale mele, care dorm în siguranță, în camera de alături.
Breda se răsuceşte uşor în pat - sigur a mai slăbit - şi aud câinii de pază lătrând în spatele hambarului şi mi-aş dori să fiu acum în sufragerie la Tony să beau whiskey şi să vorbesc prostii despre Imelda Egan, despre cum o să i-o trag eu în curând.

Breda: Mă uit la femeia asta şi ea plânge... pentru că fiica ei a fost omorâtă de Myra Hindley, iar acum se zvoneşte că o vor elibera. „Numai peste cadavrul meu", zice femeia la emisiunea lui Pat Kenny.
E al naibii de deprimant să vezi pe cineva atât de nervos şi de supărat şi asta mă face să-mi iau privirea de la televizor, să mă uit spre ceas şi să mă gândesc la cartea mea. E ora obişnuită pentru carte. O țin într-o valizã, acolo e mai sigur, fiindcă Billy n-a mai pus mâna pe o valizã de ani de zile ... O, Doamne ... Simt un impuls groaznic să mă reped pe scări, să deschid valiza, să scot afară cartea şi să deschid cu grijă la pagina 174, încet-încetişor, pagina 174 ...
La haremul unde eroina e aleasă dintr-o grămadă întreagă de femei, e luată pe sus de nişte paznici care o duc la cortul sultanului şi soțul ei, care n-a reuşit niciodată să o satisfacă, e acolo, obligat să privească în timp ce paznicii încep să o mângâie, amândoi deodată, în acelaşi timp, încet de tot, pregătind-o pentru marele sultan, după care e adusă în fața acestuia şi începe să, ştiți voi,
să i-o sugă, treabă care-i face mare plăcere, îi descrie penisul şi aşa mai departe, iar soțul nu mai rezistă să privească la toate astea, se smulge din mâinile gărzilor, o ia pe la spate şi toți explodează într-un orgasm imens şi ... şi ... nu, n-am s-o fac, nu în seara asta, fiindcă mă păstrez, o să las cartea la locul ei.
Prietena mea cea mai bună, Eilish, ea mi-a dat cartea, acum un an, înainte să plece în Anglia cu Cliff. Tipul ăsta e un englez, din Londra, pe care l-a întâlnit în Dublin, unde ea era asistentă medicală. Fusese botezat după Cliff Richard şi arăta destul de bine şi veneau la mine în vizită, iar eu cu Eilish eram încă prietene apropiate, aşa că stăteam la taclale, o, Doamne, ce ne mai plăcea să vorbim, şi ştiam că lui nu-i place chestia asta. Oricum, ea era înnebunită după el şi s-a mutat la Londra, cu cățel şi cu purcel, acum un an de zile, cum am spus şi mi-a lăsat mie cartea

asta fiindcã ea nu mai avea nevoie de ea, cicã ea şi Cliff erau ca animalele, zicea ea, îmi povestea cu amãnunte, în pat, pe scãri, în bucãtãrie, odatã s-au lins unul pe altul pe bancheta din spate a taxiului, în Londra, şi şoferul i-a aruncat afarã şi chestii de genul ãsta şi ea îmi povestea mie toate astea.

Ei bine, n-am mai putut sã ţin în mine, simţeam cã dau în clocot. I-am spus tot, despre mine şi despre Billy, cãci e vina amândurora, nu numai a lui. Am pus-o sã jure cã nu mai spune la nimeni şi mi-a jurat cã aşa o sã facã şi m-a sfãtuit sã mã duc la un psihiatru, dar Billy n-ar accepta aşa ceva nici sã-l pici cu cearã, nici vorbã. Iar ea a zis atunci cã între timp, pânã vã rezolvaţi voi problemele, o sã-ţi dau eu o carte, fiindcã o femeie e femeie. A râs şi a doua zi, chiar înainte sã plece în Anglia, a trecut pe la mine şi mi-a adus-o. E o bazaconie nãscocitã de o tipã din America, una care a convins o grãmadã de femei sã-i scrie, sã-şi povesteascã fanteziile sexuale, dupã care a fãcut un fel de colecţie din ele. Câteva sunt trãsnite de-a binelea, cu sclavi şi violuri şi câini-lup, tâmpenii de-astea, care nu-mi spun nimic, dar sunt şi câteva care mi-au cam mers la inimã, au ceva care mã atrage, în special aia care se petrece într-un harem, aşa cã încet-încet, am început sã ... ştiţi şi voi ...

chestie pe care n-o mai fãcusem vreodatã, întotdeauna mã opream la timp, mi-era un pic ruşine, mi-era jenã. În orice caz, când mai ieşea el sâmbãtã seara, iar eu rãmâneam acasã, din cauzã cã eram mai plinuţã, el se distra cum se distra, iar eu ... mã distram şi eu cum puteam, dupã ce se culcau fetele, cu televizorul deschis şi cu sonorul dat mai tare.

Dar în seara asta n-am s-o fac, mai bine îmi torn o vodcã. El s-a dus la clubul de golf cu Tony Tyrell, prietenul lui, James Galway, cum îi spun ei, din cauzã cã a avut atâtea femei, omul cu flautul de aur. Ştiu cã Billy îl apreciazã în mod deosebit, e chiar un pic invidios, ştiţi cum e, şi sunt sigurã cã şi el se uitã la fetele alea tinere ...

Eilish e şi ea acolo, s-a întors de vreo douã sãptãmâni. L-a lãsat pe Cliff, cicã devenise prea posesiv, îi fãcea scandal şi numai dacã schimba o vorbã cu vreun tip. Aproape cã a dat în ea într-o searã, dupã ce au plecat dintr-un club, pentru cã i s-a pãrut lui cã a stat prea mult de vorbã cu un prieten de-al lui, a ridicat mâna la ea şi asta a fost, a devenit istorie, fata şi-a luat tãlpãşiţa a doua zi. Ce bine cã s-a întors ... Eilish o sã-mi fie de mare ajutor mâine searã. Îmi fac intrarea în mulţimea de cârciumi din oraşul nostru, n-am mai ieşit de nu mai ştiu când, din cauza siluetei. O sã treacã ea pe la mine, dupã care mergem la Mac's, iar el o sã vinã acasã împreunã cu mine, cred cã va veni, fiindcã am fãcut efortul ãsta, am reuşit sã slãbesc. Am cunoscut pe cineva la o întrunire a femeilor, e din Knob Hill, mãritatã cu directorul fabricii de pantofi, însã o femeie tare de treabã. M-a bãgat într-un program din ãsta special de slãbit şi a mers. Ştiu cã şi el a observat, am început sã ne înţelegem ceva mai bine. Ba chiar ... Sâmbãta trecutã, când s-a bãgat în pat lângã mine - de obicei vine foarte târziu şi e beat-cui - dar sâmbãta trecutã şi-a pus braţul în jurul meu. M-am cubãrit mai aproape, iar el m-a sãrutat pe spate, m-am întors cu faţa spre el, iar el m-a sãrutat din nou şi, pentru o clipã, m-am gândit cã o sã, ştiţi ce spun, însã el a rãmas nemişcat ... cu braţul încã în jurul meu ... acum înţelegeţi ce vreau sã zic? Cred cã putem, dupã ce venim de la Mac's mâine searã, sã fim din nou

soț şi soție.
Acum sunt în pat, gândurile mi-au luat-o razna, nu pot să le opresc, cântarul ăla împuțit, taicã-meu, familia, în bucătărie, mă ardeau ochii când mă uitam la el, mai slăbeşte dracu' şi tu, umflata dracu', aşa era felul lui, îmi voia binele, țipa la mine cum făcea şi cu echipa lui de fotbal, era antrenor la juniori, sorã-mea plângea, eu mă chinuiam să slăbesc, ca să-i fac lui pe plac.
Sunt pe jumătate adormită, stau de veghe între două coşmaruri, porecla aia, aveau o poreclă pentru mine, se uitau împrejur, râdeau şi şuşoteau... Ora de sport, săritura în lungime, transpiratã şi agitatã, în timp ce toți se adunã în jurul meu, mai e o fată în fața mea, apoi e rândul meu, nu mai ştiu de unde trebuie să sari, alergi după care sari... de unde? De pe scândură? Dupã scândură? Îmi şterg fruntea, zgomotul creşte, îmi strigă numele, ,,BREDA... BREDA", din ce în ce mai tare, acum trebuie să fug, mă mişc cât pot de repede, alerg, alerg, alerg, înainte, drept înainte, uit să mai sar şi acum toți se tăvălesc pe jos, râzând ca nişte hiene, îmi strigă numele, celălalt nume, porecla, apoi chicotelile şi şuşotelile din sala mare, la discoteca şcolii, seara la cinema, porecla aia. Eilish care tot timpul stă de vorbă cu băieți, de toate felurile, sportivi, deştepți, timizi, urâți, drăguți, toți stau de vorbă cu ea, şuşotesc porecla mea, porecla...
A venit acasă, respirația cu miros de tutun, pantofii trântiți pe podea, acum deschid ochii, Billy s-a întors acasă, dar mă prefac că dorm, îi simt respirația chiar lângă mine. Însă brațul lui nu mă mai cuprinde de data asta şi nici nu mă mai sărutã. Nu-i nimic, însă, acum pot să mă întorc la visele mele, încerc să mă gândesc la seara de mâine, abia aştept să vinã, atunci lucrurile se vor schimba... Aud câinii lătrând lângă hambar şi-mi aduc aminte de cartea mea, pentru o clipă îmi doresc să fiu din nou la mine în harem, să fiu aleasă, dintre toate femeile, să mă escorteze gărzile, până la Sultan, care mă aşteaptă la el în cort.

Billy: Să vă spun eu care-i treaba, deschid ochii, e aproape unsprezece şi mă simt cam nasol, nu că aş fi pe moarte, dar nici mult nu mai am. Şi e un tablou în camerã, cum deschid ochii, îmi apare în față, pe perete, o idioatã din gaşca lui Breda ni l-a făcut cadou la nuntă, iar în el sunt nişte bărbați pe un câmp, lângă un pârâu, ei adunã fânul, iar soarele străluceşte pe cer. La început nici nu puteam să mă uit la el, dar acum nu mă mai deranjează, stau întins şi-l privesc, într-o stare de mahmurealã, cu ochii tulburi, şi-mi imaginez cã sunt şi eu pe undeva prin tablou, stăpânul moşiei, iar Imelda Egan e fată-n casă sau ceva de genul ăsta şi ne-o punem în spatele unui copac uriaş, am o sculă tare ca piatra şi ei îi place la nebunie.
Şi atunci intră Breda, nu în tablou, în dormitor, nu zice nimic şi iese.
Nu prea am poftă de mâncare, dar încerc să înghit nişte cereale şi fetițele mele chirãie de mama focului şi le spun cã n-o să le mai iau bomboane de la cofetărie şi atunci se mai potolesc un pic. Breda mă întreabă cum a fost noaptea trecută la clubul de golf şi începe să-mi fie şi mai rău, fiindcă mi-aduc aminte cã vrea să vinã şi ea diseară la Mac's, aşa cã nu pot scoate pe gură decât un fel de mormăit, fără vlagă, îngropat în ziar, citind despre fotbal, etapa de ieri, fiindcă băieții o să tot pălăvrăgească pe tema asta la cârciumă şi n-ai voie să nu ştii despre ce e vorba.

Merg acum pe stradã, mã întâlnesc cu Feggy, apoi apar şi doi dintre fraţii Bananã, O'Brien şi Sconcsu', care din fericire tocmai a fãcut un duş, fiindcã e duminicã. La biericã mã aşez mai în spate, pânã se terminã slujba şi nu-mi amintesc nimic din ce a vorbit preotul, cu excepţia lu' ãla care s-a cãţãrat în copac, Zahei, aşa cã încep sã-l strig Zahei pe Feggy, doar ca sã-l oftic niţel, pânã ajungem la Corner House pentru cele douã halbe de dinainte de prânz.
Iisuse Hristoase, pe cine credeţi cã vãd stând la bar? Pe Brefine Grehan, întors de la Londra, bãieţii ziceau, acum ceva vreme, cã iar intrase în belea din nu ştiu ce cauzã, aşa cã iatã-l acasã, mai prietenos ca niciodatã. ,,Ce face bãieţii?", ,,Nu aşa bine ca tine, Brefine", rãspundem noi şi, nu ştiu de ce, simt nevoia sã stau mai mult de vorbã cu el, fiindcã în şcoalã ne aveam bine, ne distram de belea, deşi eram cam nebuni, o datã chiar am încercat s-o spargem, într-o varã, şcoala, când era vacanţã, noi doi, aşa, ca sã ne distrãm, dar eu am cãzut de pe un zid şi au chemat poliţia, am picat de prost, iar Brefine se uita la mine de pe zid şi se cãca pe el de râs. Acum ce mai conteazã, aş vrea sã stau cu el la taclale, deşi mã simt un pic ciudat. Vedeţi care-i treaba, el a încercat sa fugã cu prietena celui mai mare din fraţii Bananã, acum vreun an, şi a ieşit tãmbãlãu mare. Aşa cã iatã-mã acum intrând în bar, înţepenit între Bananã cel Mic şi Bananã Mijlociu. Şi totuşi, nu se întâmplã nimic, toatã lumea e tãcutã, iar noi mergem sã ne aşezãm liniştiţi. Brefine însã ia o înghiţiturã mare din pahar şi zice spre noi cã vorbim mai târziu, la Mac's ...
Ştim cu toţii cã Bananã cel Mare o sã fie şi el acolo şi cã o sã iasã probabil scandal, dar Bananã cel Mic şi Bananã Mijlociu nu zic nici ,,pâs" acum, pentru cã le e fricã de el, se fac cã plouã şi mã întreabã cum a fost la clubul de golf, iar eu îi întreb cum a fost la Spiders şi încep sã mã simt ceva mai bine acum fiindcã, vorba lui Tony, berea asta nouã se întâlneşte în stomac cu berea aia veche şi se înţeleg de minune împreunã.

Breda: May Moynihan îmi povesteşte cum s-a operat la ochi, în faţa bisericii, dupã slujba de dimineaţã, apoi despre toate scandalurile de prin oraş. Fetele mele abia aşteaptã sã se-ntoarcã acasã, însã n-ai ce-i face, trebuie sã stai şi s-o asculţi. ,,Lil Coinin aratã rãu de tot, ultimul infarct a dat-o peste cap complet."
Am ajuns, în sfârşit, acasã, fetele se pot uita la desene animate, iar Billy zace în pat, cu privirea lui mahmurã, rãtãcit în propria sa lume, sus, în dormitor. Nu-i zic însã nimic şi îl vãd apoi cum coboarã, tãcut ca un peşte. Nici nu mai ţin minte de când se poartã în felul ãsta, lucrurile intrã, cu vremea, într-un fel de tipar ...
Dupã ce pleacã el, încep sã fac curat şi îmi calc rochia pentru diseară. Simt cum mã ia cu friguri, mã uit repede în oglindã, ca sã mai capãt încredere, îmi fac puţin curaj dupã care mã duc la fete şi râdem împreunã de ursul deghizat în maimuţã, care cântã ,,I wanna be like you".
Mai stau cu ele la televizor pânã aud trântindu-se uşa din spate, semn cã s-a întors. Nu ştiu ce i s-o fi întâmplat la slujbã ori la cârciumã, dar a venit într-o formã de zile mari, vorbind întruna, glumind cu fetele, iar mie îmi place asta la nebunie, fiindcã aşa ar trebui sã fie tot timpul.
Le ia cu el sã le cumpere dulciuri şi întârzie mai mult decât de obicei,

ceea ce e bine, fiindcã o sã fie obosite şi o sã meargã la culcare fãrã scandal. Apoi, înainte sã plece, Billy mã ajutã sã le fac ceaiul. Când eram lângã el, în bucãtãrie, mi-am adus aminte de braţul lui în jurul meu, sãptãmâna trecutã, şi pentru prima oarã în... o, Doamne, nici nu mai ştiu cât a trecut de-atunci, am simţit cã nu s-ar supãra dacã m-aş întinde spre el şi l-aş sãruta repede, doar pe obraz, iar el nu s-a supãrat şi atunci i-am zis cã ne vedem mai târziu, la Mac's, iar el a zis cã ,,bine" şi aş fi vrut sã-i spun mai multe, aş fi vrut sã-i spun cã a venit seara cea mare, stai sã mã vezi diseară, la noapte o sã mã doreşti.
Dar nu-i spun nimic din toate astea, iar el pleacã şi încep sã mã pregãtesc. Mi-l amintesc fãcându-şi loc prin mulţime, venind cu paşi mari spre mine, ca sã mã invite la dans, ,,Breda", mi-a zis, ,,Breda, vrei sã vii cu mine, vrei sã dansãm?" şi eu m-am ridicat şi el m-a strâns în braţe, iar timpul s-a oprit în loc. Îmi dau cu rimel pe la ochi şi mã bufneşte râsul de cât de tâmpitã sunt sã-mi amintesc fiecare secundã din noaptea aia, chiar şi acum, dupã aproape unsprezece ani.

Billy: Mã duc la bar sã iau al doilea rând de beri când aud o cascadã de râsete venind dinspre intrare, mã-ntorc şi ... Dumnezeule, e Imelda, niciodatã n-a mai intrat aici la ora asta, e cu Geraldine Cullen şi cu sora ei, Jennifer, care s-a întors chiar în dimineaţa asta din Australia.
Ne salutãm şi mã trezesc cu Imelda lângã mine, la bar, cerând ceva de bãut. N-am stat niciodatã de vorbã cu ea treaz, aşa cã mã simt puţin cam jenat, iar ea mã întreabã ce-am mai fãcut noaptea trecutã şi cine era tipa care era cu Tony, chestii de-astea, şi-mi dau seama cã are chef de vorbã şi trebuie sã-mi desprind ochii de pe buzele ei în mişcare, fiindcã ştiu cã am sã mã pierd cu firea, apoi o întreb de ce a plecat aşa devreme aseară, iar ea îmi zice, ,,De ce, ţi-a fost dor de mine?", şi eu îi rãspund, ,,Bineînţeles cã da, dar ştiam cã o sã te vãd diseară, la Mac's.", iar ea zice, zâmbind - asta-i partea cea mai tare - zice, ,,Ai dreptate, ne vedem acolo.", dupã care iau halbele şi mã întorc la masã, cu mintea tulbure, normal, doar a zâmbit, a zâmbit ... la mine.
Sunt în mare formã, acum am ajuns acasã şi mâncãm de prânz, stau la taclale cu Breda, ,,Doamne, asta da carne, de unde ai luat-o, de la Walsh sau de la Gaynor?" şi chestii dintr-astea, iar ea îmi zice cã Amanda, fata care o sã stea diseară cu copiii, vine la opt şi cã Eilish trece sã o ia, apoi se duc amândouã la Flanagan's, dupã care vor pleca spre Mac's. Iar eu îi spun cã e foarte bine şi cã m-am întâlnit cu Eilish aseară, însã nu-i mai zic şi cã ea s-a dus acasã cu Tony, ştiu cã o sã se distreze amândouã bârfind pe tema asta şi nu vreau sã le stric plãcerea.
Le ajut pe fete sã se îmbrace, în hol, şi mã uit la Breda, care îşi face de treabã prin sufragerie şi observ cã a slãbit, într-adevãr, nu aratã rãu deloc. Mã plimb cu fetiţele pânã la cofetãrie ca sã le cumpãr prãjituri, apoi ne întoarcem pe malul râului, ajungem acasã şi le şterg ciocolata de pe faţã, ba chiar o ajut pe Breda sã le facã ceai ...
Ea încearcã sã mã sãrute în bucãtãrie, fiindcã sunt atât de drãguţ şi atent, iar eu îi dau voie, numai o datã, pentru cã mi-aduc aminte de Imelda Egan şi de cum a zâmbit ea la mine. Probabil cã o sã fie un fel de chef în seara asta dupã discotecã, acasã la Jennifer Cullen, cã doar s-a întors din Australia ... acolo o sã se petreacã toatã treaba, eu şi cu Imelda Egan, de faţã cu toatã lumea. Le dau cãnile cu ceai la fetiţe şi alerg sã mã schimb.

Breda: A apărut Amanda, fata care o să stea cu copiii şi încerc să fac un pic de conversaţie cu ea, dar nu prea am ce să-i spun în afară de aceleaşi vechi porcării care mă sâcâiau şi pe mine când eram de vârsta ei, chestii despre şcoală şi despre profesori care încă mai sunt acolo şi care erau şi pe vremea mea, iar ea săraca se forţează să-mi răspundă. ,,A, da, Holton-privire-sexy încă mai e, am făcut cu el matematică anul trecut". Dar se citeşte pe faţa ei că vrea să fie lăsată în pace, să-şi citească revistele sau să se uite la televizor, aşa că mă duc la bucătărie.
Eilish întârzie, dar asta nu e nici o surpriză. ,,Eşti în stare să întârzii şi la propria ta înmormântare", i-am zis eu odată, iar ea mi-a răspuns, ,,Ba sigur o să întârzii şi la nuntă, îl las pe fraier să transpire puţin", apoi a râs. Oricum, n-a avut nevoie să facă asta, a avut o grămadă de prieteni, în ultimul an de şcoală a fost cu Kenny Kerrigan, lumea îl striga Ştampilă, fiindcă avea buzele mari, apoi mai era un tip din Kerry, care lucra într-un spital, ca soră medicală, era înnebunit după ea, chiar a cerut-o de nevastă, cu tot tacâmul. Mie-mi plăcea de el, însă era prea tăcut pentru Eilish, prea sensibil, nu ştiu cum ... Apoi au mai fost alţii de care doar am auzit, nu i-am cunoscut personal: un Paul, un Gavin, un Patrick, un Jim, un Greg, un Barry şi un Charlie, despre care ea zicea că ar fi cel mai bun la pat, asta până a dat peste Cliff, bineînţeles. Cel mai ciudat e cum pot eu să-mi aduc aminte toate numele ăstora, iar dacă ai întreba-o pe ea, n-ar fi în stare nici să ...
Îmi torn o vodcă, aş vrea să vină mai repede, mă mai uit o dată în oglinda din hol, cred că arăt destul de bine, sper să nu fi exagerat cu machiajul, oricum, Eilish n-o să mă lase să ies arătând ca o împiedicată. Întotdeauna a avut grijă de mine, chiar şi atunci când nu mai eram copii, iar băieţii începuseră să mă poreclească, niciodată nu mi-a întors spatele, cum au făcut-o ceilalţi.
S-a făcut nouă şi chiar când ridic telefonul s-o sun pe Eilish - e târziu chiar şi pentru ea - o văd intrând valvârtej pe uşa din spate. ,,Dă-mi ceva de băut". E bine dispusă şi începe să-mi turuie despre Tony şi de ce a întârziat, a stat toată ziua la el acasă, toată ziua şi o bufneşte râsul, cine ar fi crezut, eu şi Tony Tyrell, dar tot ce vrea ea e să se distreze un pic, după ce a scăpat de ,,cârlig", aşa îi zice acum englezului ei, fiindcă a avut mare bătaie de cap cu Moş Cârlig. Era de cacao. Asta era vorba noastră când nu ne plăcea ceva, fie că era o ieşire în oraş, statul la vreo coadă sau o bere de rahat, întotdeauna însemna că ceva nu e în regulă, nasol, pur şi simplu de cacao.
Dar în seara asta n-o să fie, pentru că mă distrez se minune cu Eilish în bucătărie, râd şi mă simt din nou ca o adolescentă. S-a făcut nouă şi jumate şi Eilish îşi ia geanta, şi-o aruncă pe umăr şi-mi zice: ,,Ok, fetiţo, hai să ne facem de cap!", iar eu dau pe gât ultima înghiţitură de vodcă şi ies după ea pe uşa din spate.

Billy: O iau spre centru, e încă devreme, aşa că în jurul primăriei nu s-a umplut de maşini, iar microbuzul lui Dominic Sexton tocmai s-a întors din Clara şi echipa de fotbal pentru copii sub doişpe ani se înghesuie să coboare, urlând şi chiţăind, bănuiesc că au câştigat. Săracul Dominic cred că e năuc de cap, a trebuit să-i suporte tot drumul, cântecele lor de voie-bună şi mirosul de transpiraţie ar omorî şi un elefant bătrân.
Merg mai departe, mai am puţin până la ,,Sfânta Treime" şi nu-mi pasă de

nimic pe lume, abia aştept, mã simt de milioane, se vede dupã cum merg cã mã doresc femeile şi n-am vreme de pierdut, ştiţi cum e. Vreau sã mã cocoţ pe un scaun la bar, la Kavanagh's, pentru una micã, înainte sã mã vãd cu bãieţii la Corner House, una micã în linişte, sã ne limpezim gândurile, numai la Kavanagh se poate asta, împing în uşã şi o aud pe Majella: „Ce face Billy?", dupã care se întinde sã ia un pahar. Întotdeauna am încercat sã-mi imaginez cum ar arãta fãrã perucã. Mã uit în jur şi îi recunosc pe Mahar zis Şoarece şi pe Fennelly Bursucu', fratele mai mare al lui Feggy, se uitã la televizor şi mã salutã doar din priviri, sunt prinşi de o emisiune-concurs a tipei ãleia care şi-o trage cu tipul care cântã la pian la emisiunile de sâmbãtã seara.
Apoi mai aud un „Ce face Billy?" de la celãlalt capãt al tejghelei şi acum îl zãresc şi eu, stând în picioare, mare ca un hipopotam şi de douã ori mai urât ... sã mor dacã nu e Brefine Grehan, jumãtate din mine ar vrea sã disparã, fiindcã mi-aduc aminte de fraţii Bananã, cealaltã jumãtate se bucurã cã-l vede, de, ştiţi cum e, mai schimbi o vorbã, un banc ... adicã nu, nu bancuri, nu prea te puteai ţine de bancuri cu Breff. Aşa îi spuneam noi în şcoalã, pânã a luat-o un pic razna, nu prea te mai înţelegeai cu el, aşa cã nu mai ieşeam împreunã. O vreme a fost plecat prin Dublin, apoi s-a dus la Londra, unde a şi rãmas şi, cum ziceam, ar fi de rahat sã nu mã duc la el şi, oricum, aici mã simt în siguranţã, aşa cã mã duc. Îmi plãteşte berea, un adevãrat şoc pentru mine şi stãm la taclale, îl întreb care-i treaba, ce cautã pe-acasã? Tace, nu-mi spune nimic, stã şi îşi rãsuceşte cu grijã o ţigarã, aşa cã întorc capul spre televizor sã îl vãd pe un fraier care tocmai a câştigat o excursie.
Brefine îşi aprinde acum ţigara şi-mi vorbeşte cu voce înceatã. Cicã ar fi fost nişte probleme pe şantierul unde lucra el. Îl întreb ce s-a întâmplat. Zice cã erau numai englezi acolo, pe şantier, în afarã de el şi de un tip tinerel, care trãise toatã viaţa lui lângã un lac din creierul munţilor, pe nume Blacksod Bay şi cã ãsta ar fi fost şi numele lui, adicã Brefine îl întrebase, într-o zi, cum dracu' îl cheamã pe el, dar el i-a zis cã nu ştie, cã pe el întotdeauna l-au strigat Blacksod.
Mai erau şi oameni de treabã pe şantier, ca ãia din nord, din Leeds sau Newcastle, dar majoritatea îl supãrau, îl luau cu Paddy* în sus, Paddy în jos, cã dacã a mai pus vreo bombã în ultima vreme, chestii de-astea şi nu i-ar fi împrumutat bani nici de-o cola, în ziua de salariu, deşi ştiau cã o sã-i dea înapoi în aceeaşi searã, mãrunţişuri dintr-astea, dar mai era şi un nenorocit de maistru, un împuţit de om, iar ãsta îi fãcea zile negre bãiatului ãla din Mayo**, îl punea sã facã cele mai grele şi mai tâmpite lucruri şi îl mai fãcea şi de rahat de faţã cu toţi ceilalţi.

*Paddy - poreclã datã de englezi irlandezilor
**Mayo - district în Irlanda

Oricum, treaba e cã într-o noapte, Brefine şi cu tipul ãsta, Blacksod, s-au drogat de le-au ieşit mucii din nas şi Brefine a hotãrât cã trebuie sã sarã gardul sã intre pe şantier, dar de data asta nu mai era ca pe vremuri, când spãrgeam şcoala, când mi-am învineţit eu curu', iar Brefine stãtea şi rãdea de mine. De data asta nu mai era de râs, cã Blacksod a cãzut de pe clãdire, iar Brefine era atât de nãuc, de la droguri, încât n-a mai stat pe gânduri, a tãiat-o mâncând pãmântul. Toate astea se întâmplau cu o sãptãmânã în urmã şi Brefine nu aflase nici pânã acum dacã sãracul bãiat mai trãieşte sau a dat colţu'.
Zic şi eu ,,Doamne, Brefine, nasoalã treabã!", dar atmosfera a devenit a dracu' de apãsãtoare, aşa cã mai comand ceva de bãut şi mã duc sã trag un pipi. Nu reuşesc sã mi-l scot din cap pe bãiatul ãla pe care l-am tras afarã din mare mai demult şi dacã oare a dat ortu' popii sau nu. Câteodatã stau şi-mi imaginez cã e încã în viaţã şi a ajuns vedetã sau ceva şi cã lumea ar trebui sã-mi mulţumeascã pentru cã l-am salvat.
Îl vãd intrând pe tipul care vinde covoraşe de golf şi îl salut în gura mare. Trece vremea, e timpul sã plec la Mac's şi mai iau o halbã ca sã pot sã uit de bãieţii care mã aşteaptã la Corner House. Tânãrul cu covoraşele vine şi se prezintã, îl cheamã Eoghan şi ne povesteşte cum l-a luat Ernie Egan, dupã ce a vândut vreo trei covoraşe, ca sã-i facã cinste şi totul a mers de minune pânã s-a luat Ernie un pic în frezã şi a început, ca sã-l citez pe Eoghan, ,,sã plictiseascã pânã şi rahatu' din el".
Acum chestia e cã n-aş vrea sã ajung la Mac's cu Brefine, din cauza fraţilor Bananã, norocul meu e cã a apãrut şi Eoghan ãsta, cãci dacã vine şi el cu noi, n-o sã mai parã aşa de suspectã toatã treaba. În timp ce mã gândesc la asta, Brefine începe sã mã întrebe de Breda şi ce vârstã au fetele, iar pe mine mã apucã râsul. ,,A, nu ţi-aş dori sã fii în locul meu!", probabil cã pe un tip de felul lui nu-l interesează discuţii dintr-astea rãsuflate despre familia mea, însã el îmi zice cã sunt norocos şi cã e cel mai bun lucru care i se poate întâmpla unui bãrbat, al dracu' de ciudat, mai ales din partea lui, vorbeşte de parcã ar fi tatãl cuiva.
Şi, brusc, îmi dau seama cã eu chiar sunt tatãl cuiva şi râd o clipã în sinea mea, însã iar mã încearcã sentimentul ãla ciudat, aşa cã iau o înghiţiturã de bere,
dar îmi vine în minte Breda şi faptul cã a slãbit şi cã o sã fie astã searã la Mac's.
Aşa cã mai trag o înghiţiturã, fiindcã trebuie sã-mi revin, sã limpezim mintea, mã gândesc la Imelda Egan şi la tabloul nostru, în spatele copacului uriaş, eu şi cu ea, scula mea tare ca piatra, ei îi place la nebunie ... mi-am revenit, e timpul s-o luãm din loc. Dãm paharele peste cap, îi spun tipului cu covoraşe unde ne ducem, iar el e încântat, bâlbâie ceva despre moteluri singuratice, ce bine cã am unde sã merg, aşa cã îi dãm bãtaie. La Mac's e deja înghesuialã, o vãd pe Breda stând de vorbã cu Eilish şi câţiva dintre prieteni, Feggy şi Sconcsu' storciţi de bar şi nici urmã de fraţii Bananã - Iisuse, mare noroc pe capul meu ...

Breda: N-am mai pus piciorul în bar la Flanagan's de vreo şase sau şapte luni, mã izbeşte un curent de aer cãlduţ, apoi fumul, Quenchers Quinn în spatele barului, cu ale sale trei fire de pãr pieptãnate ca de obicei peste chelie şi, lângã el, Derek Mangan, pe care-l ştiu de când era de-o şchioapã, umple halbã dupã halbã. Salut şi eu pe cine-mi pare mai cunoscut

şi toţi întorc, încet, capetele, să mă poată vedea mai bine.
Nodul pe care-l simt în stomac dispare încet-încet, în timp ce stăm la bar cu Sandra Scully şi cu Therese Nolan, comandăm vodcă iar fetele ne dau, nerăbdătoare, vestea cea bună: Therese e însărcinată. O felicităm şi îi vedem, într-un colţ, pe Bananã O'Brien cel Mare, fericitul tătic şi pe ceilalţi O'Brieni, deja ameţiţi de băuturã.
Nodul meu din stomac aproape cã a dispărut după prima vodcă şi suntem invitate la o mare petrecere datã de familia O'Brien, dar noi le spunem cã trebuie sã ne ducem la Mac's mai târziu şi Sandra ne râde în nas. ,,O să plecaţi cu mâna goalã de pe-acolo", după care îşi aminteşte, brusc, vestea despre Tony şi Eilish, aşa cã mai râdem un pic şi ne distrăm din nou ca între fete. O, Doamne, mă simt atât de bine şi toţi îmi spun cã arăt bine şi mai beau un pahar de vodcă şi am o senzaţie caldă, o furnicãturã, cum naiba sã-i zic, şi, deodatã, îmi dau seama despre ce este vorba, sunt fericitã, sunt al dracu' de fericitã şi mă trezesc râzând, fără nici un motiv, fetele se uitã la mine, iar eu strig la Quenchers Quinn sã îmi mai dea de bãut. Am sã savurez fiecare clipã din noaptea asta.
Quenchers încearcã sã scape de Tex Donohue, zis şi Cow-boy-ul, care e mangã şi nu vrea sã plece acasã. ,,Acum du-te la tine în Vestul Sãlbatic" îi zice el, iar Tex îi strigã înapoi ,,Fugi şi ia puşca din cãruţã, John, avem necazuri aici în cârciumã" şi prietenul lui, John Dillon, reuşeşte sã îl târascã pe uşã afarã. ,,John, adu puşca din cãruţã", mai urlã o datã Tex. Sandra ne povesteşte cum l-a oprit poliţia pe Tex, când conducea dubiţa cãreia tocmai îi tãiase acoperişul ca sã o facã decapotabilã. Poliţiştii i-au spus cã circulã cu vehicolul în condiţii ilegale, iar Tex le-a zis: ,,Da' de unde sã ştiu eu asta, prietene?", şi n-avea nici mãcar asigurare, ca sã nu mai vorbim de taxe. ,,Da' de unde sã ştiu eu de asta, domnu' ofiţer?" şi nu numai unul, toate patru cauciucurile erau tocite ca-n palmã. ,,Mã scuzaţi, domnu' ofiţer", zice Tex, ,,mai bine treceţi cinci, cã şi rezerva e la fel" şi toţi cãdem de pe scaune de râs, minute-n şir, nu doar din cauza bancului, dar fiindcã simt nevoia sã râd.
Evonne Egan intrã în bar, l-am vãzut mai devreme pe bărbatã-su, Ernie, stând de vorbã cu un tip, la celãlalt capãt al barului. Tipul tocmai a plecat, iar Ernie se pregãteşte acum sã dea ochii cu Evonne, cu care nu prea suntem prietene, ea umblã mai mult pe la clubul de golf şi alte locuri de genul ãsta. Acum sunt chiar în spatele nostru, Ernie turuie întruna, nu ştie cum sã-i mai facã pe plac, dar e clar cã nu prea ţine figura. ,,Fã bine şi comandã ceva de bãut, Ernie."
Ernie încearcã sã-i facã semn lui Quenchers Quinn şi, în acelaşi timp, bolboroseşte ceva despre tipul care stãtea cu el mai devreme, ceva de genul - trebuie sã fie o viaţã tare singuraticã, în fiecare searã în alt oraş, sã vinzi covoraşe verzi de plastic, o viaţã tare singuraticã, mai zice el o datã şi încearcã sã o apuce de braţ, dar ea îl evitã, întinzându-se după o ţigarã. Noi stãm şi urmărim toatã scena, iar Evonne ştie asta, aşa cã o ia repede din loc, fãcându-i lui Ernie un semn din bărbie, ,,Sã-mi aduci bãutura la masã, după ce te serveşte."
Îmi concentrez privirea asupra lui Ernie, nu pot sã nu mã uit la el, o clipã pare pierdut, pe jumãtate zâmbind, cu ochii ţintind undeva în spatele barului, parcã spre câinele alb şi câinele negru din reclama la scotch. Mã întreb ce se petrece în capul lui? Pentru cã le aud pe Sandra şi pe Therese mormãind fel de fel de poveşti despre ultimele întâmplări

ale lui Evonne şi ştiu cã bãieţii de la clubul de
golf fac mişto de el, pentru cã l-am auzit pe Billy vorbind despre asta, pentru cã Ernie nu mai e om dupã jumate' de sticlã de gin, iar Evonne se plânge de asta cui se nimereşte şi simt, o, Dumnezeule, poate cã e de vinã bãutura, dar în clipa asta, aici, în cârciumã la Flanagan's, simt cã mi-e tare milã de Ernie.
A reuşit sã ia, în sfârşit, bãuturile şi se duce cu ele la masã. Se uitã spre mine, îl salut, îl întreb ce mai face, iar el îmi rãspunde ,,Bine, mulţumesc ... Breda.", e genul de om care are memoria numelor, cel puţin se strãduieşte. Evonne îl ignorã complet în timp ce el îi aşazã paharul cu gin în faţã şi nu cred cã Ernie meritã asta, nimeni nu meritã asta.
Tocmai a intrat în bar fiica lor, Imelda, împreunã cu Geraldine şi cu sora ei, Jennifer Cullen, care s-a întors chiar în dimineaţa asta din Australia, cel puţin aşa zicea Eilish. Sunt îmbrãcate trãsnet, bluzite mulate şi machiaje cu sclipici, toţi întorc capetele, bãieţii îşi dau coate unii altora în timp ce ele traverseazã barul.
Mã strigã Eilish, ,,Breda, ai adormit?", ,,Dumnezeule, încã nu, abia aştept sã plecãm" îi rãspund eu. Dar în timp ce ieşim, în timp ce mergem spre Mac's, simt din nou nodul din stomac, iar minţile îmi umblã razna, parcã îl vãd pe Billy aşezat la bar, dã spre mine din cap, însã nu vine la mine, iar eu stau singurã, cu un pahar în mânã şi îmi blestem zilele. Încerc sã alung imaginea asta, sã mã scutur de ea ...
,,Breda, vrei sã te fac un dans?" Asta are sã-mi spunã, o sã vinã spre mine cu paşi mari, cum fãcea pe vremuri, apoi o sã mergem împreunã acasã. Privesc peste stradã, în curând ne vom plimba pe acolo amândoi, vom trece de cofetãrie, de magazinul de haine al lui Tommy Taylor, exact aşa va fi, eu şi cu Billy, peste numai douã ore, poate cã o sã vrea sã ne şi plimbãm pe malul râului.
Eilish mã vede cã visez cu ochii deschişi şi mã apucã de braţ, iar celelalte douã fete încep sã râdã. ,,Arãţi nemaipomenit" îmi zice şi mã simt din nou bine, eu şi Eilish, mânã-n mânã, mergând prin oraş, iar Billy, soţul meu, o sã vinã sã ne întâlnim la Mac's, în discotecã.

Billy: Ţip ca un nebun la bar, încerc sã acopãr gãlãgia care vine din discotecã, strig sã mi se dea de bãut, strig la Feggy şi la Eoghan, tipul cu covoraşele, ,,Ne facem varzã în noaptea asta", strig şi la Brefine, ,,Fraierii ãia de englezi nu ştiu sã se distreze", însã noi o s-o facem, suntem chiar în mijlocul distracţiei, Mac's, duminicã seara, ultima sutã de metri din Sfânta Treime. Iau o înghiţiturã din pahar şi mergem sã cãutãm o masã, ne apropiem de locul unde stau Breda şi Eilish şi toţi ceilalţi. E un pic ciudat sã o vãd ieşind din nou, mã întorc spre Eoghan şi-l întreb ,,O vezi pe-aia de acolo, de lângã perete, a doua din stânga, bea chiar acum din pahar, uite, acum ai vãzut-o? Aia e femeia mea, chinul şi lupta vieţii mele, ce pãrere ai de ea?" şi tipul se uitã la Breda, parcã o scaneazã de sus pânã jos, apoi se apleacã spre mine şi-mi spune ,,E o femeie foarte atrãgãtoare." Doamne care m-ai fãcut, am simţit cum tremurã chiloţii pe mine de râs, nu exagerez cu nimic, dupã care îi zic ,,Chiar crezi? Pãi, în cazu' ãsta, eu zic s-o iei cu tine acasã, acum, cât eşti tânãr."
El schiţează un fel de zâmbet spre mine şi-mi zice ceva, însã eu nu-l aud, fiindcã Feggy îmi urlã ceva în urechea cealaltã, dar nici pe el nu-l aud

prea bine din cauza muzicii date la maxim. ,,Ai auzit"... ,,Girls just"... ,,Billy, ai auzit de"... ,,wanna have fun"... ,,Ai auzit"... ,,Ce curu' meu sã aud?" zbier eu la el, apoi o vãd pe ringul de dans, dansând lângã surorile Cullen, Imelda Egan, într-o bluziţã intratã rãu la apã, cu mici stropi de transpiraţie pe faţã şi simt cum mã prinde iar un fior de emoţie... Feggy încã urlã spre mine, ,,... de Bananã cel Mare?", ,,Cine?", ,,Bananã cel Mare", ,,Ce-i cu el?". Mã întorc spre el sã aud mai bine. ,,Therese, gagica lui, a rãmas borţoasã şi sunt toţi acasã, tot clanu' Bananã, sãrbãtoresc, aşa cã n-o sã aparã în seara asta." Brefine e chiar în spatele nostru şi strigã ,,Le doresc multã fericire", face pe şmecherul, fiindcã Therese e gagica pentru care a intrat în belea cu fraţii Bananã, iar Feggy zbiarã spre el, ,,Acum sã nu te dai şmecher, da?". Brefine râde şi îmi pare bine cã n-o sã mai fie scandal, deşi, dacã stau sã mã gândesc, sunt pe jumãtate dezamãgit cã n-o sã-i mai vãd pe Brefine Grehan şi pe Bananã cel Mare cãrându-şi pumni în cap.
Imelda e încã pe ring, ,,Girls just wanna have fun", mã simt chiar bine, mai trag un gât, sunt foarte aproape de Breda acum şi mã simt atât de bine încât am sã şi stau cu ea un pic, ar da nasol dacã n-aş face-o, aşa cã o fac. Ea e toatã un zâmbet, un pic ameţitã, Iisuse Hristoase, dar chiar aratã bine, aranjatã frumos şi chiar cã a
slãbit. Eilish zice cã e al naibii de fericitã sã ne vadã ieşind împreunã.
O întreb ce face Tony şi îmi spune cã e plecat în Dublin, dau din cap, amintindu-mi cã Tony o are pe una chiar în drumul spre Dublin, una blondã şi zâmbesc, James Galway, pãcat cã n-o sã fie şi el pe-aici în noaptea asta, sã vadã cum o agãţ pe Imelda Egan. Mã uit şi o vãd cu surorile Cullen, aprinzându-şi o ţigarã, iar Breda îşi aprinde şi ea una, n-am mai vãzut-o fumând de câteva luni.
Eilish se duce sã vorbeascã cu cineva, aşa cã rãmânem numai noi doi. N-am mai ieşit împreunã de ceva vreme, îi zic şi eu cã aratã bine, ceea ce, de altfel, e cam adevãrat şi asta îi face plãcere şi-mi spune cã Tony şi Eilish s-au distrat de minune aseará şi cã îi pare bine pentru Eilish, fiindcã englezu' ãla pe care l-a pãrãsit era un nenorocit şi jumãtate. Eu îi povestesc de Eoghan, tipul cu covoraşele, şi despre discuţia mea cu Brefine şi se pare cã ne înţelegem al dracu' de bine împreunã. Mã duc sã mai iau ceva de bãut şi trec pe lângã Brefine şi Eoghan, care s-au apucat de bârfã ca douã babe. Feggy vine şi-mi zice cã Breda aratã bine, ceea ce mã cam calcã pe nervi, pentru cã atunci când era grasã n-o bãga nimeni în seamã.
Exact în momentul în care mã întorc, începe ultima serie de blues-uri şi Breda vrea sã danseze, însã eu nu vreau, fiindcã n-am chef sã ne vadã Imelda pe ring, aşa cã îi spun cã trebuie sã merg la toaletã şi cã o sã prindem ultimele melodii când mã-ntorc, dar o vãd cum se înnegreşte la faţã şi îi spun - mi-a ieşit pe gurã, fãrã sã-mi dau seama - îi spun cã o sã mergem împreunã acasã în seara asta, pe bune cã da, iar ea zâmbeşte şi mã sãrutã, a doua oarã pe ziua de azi, ceea ce înseamnã cã lucrurile mi-au cam scãpat din mânã.

Breda: În faţã la Mac's, Therese încearcã sã o convingã pe Sandra sã intre sã bea ceva şi sã facã un dans, înainte sã plece amândouã la petrecerea cu ,,Sunt gravidã şi-mi pare bine". ,,Doamne Sfinte, Therese" zice Sandra, ,,uitaşi, fato, cã tu trebuie sã faci copilu' ãla, tu trebuie sã te duci

la petrecere, nu eu." „O, Doamne", zice Therese, „Deja sunt toți atât de beți, încât îi doare fix în pix unde sunt eu acum." „Ba pe dracu' ghem", zice Sandra şi îi spune verde-n față cã ştie cã singurul motiv pentru care vrea ea sã intre la Mac's e cã Brefine Grehan s-a întors în oraş şi cã s-a mai încurcat ea cu el anul trecut, ceea ce era sã-l facã pe Bananã cel Mare s-o ia razna. „Așa cã n-am chef sã-mi facã mie mizerii Bananã fiindcã te-am lãsat sã intri aici în loc sã te aduc la petrecere." Sandra se încãpățânează din ce în ce mai tare, Therese e nevoitã sã cedeze, îşi iau la revedere şi pleacã spre casa fraților Bananã. O mai auzim pe Therese spunând „N-am eu treabã cu Brefine Grehan, ãla e țãcãnit la cap, ce treabã am eu cu el."

Râd cu Eilish în timp ce intrãm pe uşa discotecii, cu bancnotele de câte cinci gata pregãtite. E deja duminicã seara, însã o auzim pe una cântând „Saturday night and the air is feelin' right, be my baby". Au mai schimbat un pic locul de când am venit prima oarã sã dansãm aici, pe vremea aia arãta chiar nasol. Doamne, mi-aduc aminte de formația aia din Dublin care venise sã ne cânte melodii de-ale lui Queen şi solistul vocal avea impresia cã e vedetã, ce mai, un adevãrat, asta până l-a fãcut Mulvin Mãgaru' de rahat. Solistul încercase mai întâi sã se dea la Eilish, care i-a dat de urgențã cu flit, apoi a încercat aceeaşi figurã cu Şobo, gagica lui Finnegan, ceea ce a fost ultima lui greşealã, fiindcã Mãgaru' era vãr cu Şobo şi l-a bãtut pe sãracul cântãreț de i-a sunat apa-n cap.

Până la urmã am gãsit scaune libere şi încã unele bune, chiar lângã perete, încã nu e foarte aglomerat, pe ring sunt numai câteva fete, aşa cã am puțin timp sã-mi trag sufletul până vine şi Billy, sã pot sã mã mã bucur cu adevãrat de noaptea asta. O întreb pe Eilish dacã mai ține minte cum l-a bãtut Mãgaru' pe cântãreț şi-mi spune cã da. Apoi începe sã cânte refrenul la „I want to break free" al lui Queen şi zice, „Chiar cã voia sã se elibereze în seara aia, când a pus Mãgaru' mâna pe el."

Auzise de la Tony cã Mãgarului i s-a prelungit sentința, în Portaloise, fiindcã a intrat în spitalul de nebuni de lângã puşcãrie şi s-a dat la o retardatã, iar eu îi spun, „Doamne, Eilish, sãraca de tine, pãi cu poveşti dintr-astea te-a vrãjit el astã-noapte?", „Nu, ți-am spus doar ce-am auzit şi eu."

Nu pot sã mã abțin şi o întreb, „Şi, e adevãrat ce se spune despre Tony?", „Ce?", zice ea. „Ei, ştii tu, ce se vorbeşte despre el." „Ce?" „Las' cã ştii tu, omul cu flautul de aur ..." şi mã bufneşte râsul, iar Eilish dã din cap spre mine. „Doamne, Breda, ce minte ai.", ce vrea ea sã spunã, de fapt, e cã dacã chiar vreau sã ştiu ...

Flautul de aur e un adevãrat spectacol când se pune pe treabã, însã e nevoie de multã bãtaie de cap până sã-l bagi unde trebuie şi de foarte mult curaj ca sã-l şi pãstrezi acolo. Îi face semn lui Rosey Robinson sã ne mai aducã ceva de bãut şi îmi mai povesteşte una-alta despre Tony, cã, la urma urmei ar fi bãiat bun, dar cã le mai îndrugã verzi şi uscate bãieților, la cârciumã, doar ca sã-şi apere renumele de James Galway. Beau din pahar şi mã gândesc dacã Billy o fi atât de fraier încât sã creadã toate scornelile lui de doi bani.

Ridic ochii şi-l vãd la bar, stând de vorbã cu Brefine Grehan şi cu încã un tip, da, e chiar tipul pe care l-am vãzut cu Ernie Egan, mai devreme, la Flanagan's, şi au paharele de bere pe jumãtate goale. Zâmbesc spre Eilish ca şi cum mã doare fix în cot şi îl las sã vinã când o veni, treaba

lui. Iar Eilish îmi face cu ochiul. ,,Baftã"... Rosey Robinson vine sã ne aducã bãuturile şi ne spune cã e nebunie la bar şi cã Feggy Fennelly iar a încercat sã intre-n vorbã cu ea: ,,Doamne Dumnezeule, şi când te gândeşti cã m-am şi pupat cu el o datã." Îl vãd iarãşi pe Billy, acum e mai aproape, Feggy îi zbiarã ceva la ureche. Mã uit la ţigãrile lui Rosey. Doamne, ce-aş fuma una, cât mi-ar plãcea sã aprind o ţigarã, sã mã ridic, sã mã duc la Billy şi sã-l iau cu mine pe ringul de dans, o melodie lentã, cântecul nostru preferat ...
Rosey şi Eilish râd ca douã nebune şi Eilish se apleacã spre mine sã-mi spunã de ce râdeau, când, în faţa mea, apare Billy. Eilish îi face loc între noi, iar el se aşeazã şi mã simt ca şi atunci când a venit prima oarã la mine, e un fel de tensiune între noi, iar asta e foarte bine.
Eilish îi spune ceva şi-l întreabã unde e Tony, iar eu scot o ţigarã din pachetul lui Rosey Robinson şi o aprind, pentru cã deja nu îmi mai pasã de nimic.
Eilish se întoarce sã vorbeascã cu cineva, iar Billy se uitã spre mine, câteva clipe nu zice nimic şi mã pregãtesc sã încep eu conversaţia, când îl aud cã-mi spune, ,,Arãţi foarte bine" şi eu îi zâmbesc şi el îmi zâmbeşte, suflu fumul de la ţigarã şi îi povestesc de Eilish şi de Tony şi de Cliff, englezu', care s-a purtat ca un nenorocit, ştiţi cum e, îl pun la curent cu ultimele noutãţi, iar el îmi spune despre tipul ãla pe care l-am vãzut mai devreme, cum cã vinde covoraşe de golf şi îmi zice şi de basmele de adormit copiii
ale lui Brefine Grehan şi râdem, ne distrãm, ne distrãm al dracu' de bine, iar el se duce sã mai ia ceva de bãut.
Eilish se întoarce din nou spre mine şi-mi spune, ,,Doamne, vã înţelegeaţi de minune", apoi mã îmbrãţişeazã uşor. Mã uit spre ringul de dans. ,,Love is all around us"... ultima serie de blues-uri ... ,,just let your feelings show"... acum ştiu, mi-e clar, sunt absolut sigurã cã o sã vinã acasã în seara asta şi de-abia aştept sã se întoarcã fiindcã am de gând sã îi cer, acolo, pe ring, doar un sãrut, un sãrut lung şi drãgãstos pe ringul de dans, în faţa tuturor. S-a întors acum, aşazã bãuturile pe masã şi mã ridic în picioare, fãrã sã stau pe gânduri, sunt în picioare, în faţa lui, ,,Billy, ce zici ... vrei sã dansãm?", şi zâmbesc, iar el parcã îşi fereşte privirea, apoi se uitã la mine. ,,Tre' sã mã duc pânã la toaletã", şi se întoarce sã plece, iar eu mã aşez, mã scufund la loc, dar el vine înapoi: ,,Bine, lasã ... o sã dansãm noi mai târziu ... ştii tu ... acasã." Sar de pe scaun atât de repede cã paharul aproape zboarã de pe masã, pun mâna pe umãrul lui şi îl sãrut pe obraz, iar el pleacã. Acum parcã plutesc, ameţitã, iau o înghiţiturã mare de vodcã, sã sãrbãtoresc momentul. Vine sã danseze cu mine, nu aici, acasã, şi mã-ntreb oare la ce se gândeşte în clipa asta, ce simte, fiindcã pentru prima oarã, de foarte mult timp, cred cã s-ar putea sã simţim acelaşi lucru.

Billy: Sunt la toaletã, ameţit de cap, iar Scobie Doyle şi Schooner Donoghue stau lângã mine şi se ceartã ca doi nãuci, nu se înţeleg asupra anului în care a mierlit-o Noel Grady în accident de maşinã. Iar mã încearcã sentimentul ãla ciudat, fiindcã mã gândesc la Breda, la faptul cã poate am sã merg cu ea acasã, îmi amintesc de fetiţe şi de zilele în care s-au nãscut şi de ziua în care ne-am însurat, tot rahatul ãsta îmi vâjâie prin creier şi cred cã o sã mi se facã rãu.

Breda: Se cântã imnul şi trebuie sã mã ţin de ceva ca sã mã ridic, pentru cã sunt ameţitã bine, Doamne, chiar sunt, iar Billy a mai adus de bãut. Gata imnul, mã aşez, trebuie sã-i spun, o sã fie bine, o sã vorbesc cu el, sã-i dau puţinã încredere în legãturã cu ... ştim noi ... la noapte, iar Eilish zice ceva de genul sã aibã grijã sã nu bea prea mult şi eu râd şi simt cã-i dau, chiar îi dau încredere, îl strâng uşor de mânã, ,,O sã fie altfel în noaptea asta, fiindcã am
fãcut un efort, ştii bine, şi la fel şi tu". Nu vreau decât sã pun capul pe umãrul lui, sunt atât de ameţitã şi el îşi retrage mâna, zicând cã vrea sã meargã sã mai discute ceva cu bãieţii, iar eu îi zâmbesc. ,,Ne vedem peste o clipã" şi îi fac o bezea, de faţã cu toţi, dã-i dracu' de-aici, suntem soţ şi soţie, Billy şi Breda.

Billy: Sunt din nou în înghesuiala de la bar şi, aşa cum bãnuiam, o sã fie petrecere la surorile Cullen în noaptea asta, fiindcã Feggy îmi zbiarã în ureche, mã întreabã dacã vin. Îi spun cã nu ştiu, ca un tâmpit, fiindcã, fiindcã nu ştiu ce rahat am de gând, acum trebuie sã-mi vâr capul pe sub grilajul de la bar ca sã-i cer Celiei Kearney de bãut, iar ei nu mai au decât bere Harp la sticlã, aşa cã-i cer una şi un cocktail ,,supersonic" pentru Breda.
Când mã întorc la masã, tocmai se cântã imnul şi stãm cu toţii în picioare, iar Breda fredonează câteva versuri pe care le mai ţine minte. Ne aşezãm şi Eilish îmi zice ceva de genul, acum ai grijã sã nu te-mbeţi prea rãu, Billy, şi-mi face cu ochiul, nu în seara asta, iar Breda râde şi-mi ia mâna şi simt cum mi se zbârleşte pãrul pe ceafã, simt asta pentru cã ştiu ce va urma, are de gând sã-mi spunã ceva, o sã facã ea o remarcã, cum dracu' sã nu ştiu. Iau un gât de bere şi ea îmi zice, ,,O sã fie bine, o sã ne fie bine la noapte, ştiu asta ... o sã fie altfel, fiindcã am
fãcut un efort, ştii bine ... şi la fel şi tu." Mã strânge de mânã şi încerc sã mi-o imaginez în tablou, noi doi în spatele copacului, scula mea tare ca piatra, însã nu pot, niciodatã nu reuşesc, aş vrea sã nu-mi fi spus nimic, pentru cã acum ştiu cã nu pot sã mã duc cu ea acasã ... n-am sã pot ...
Trebuie sã fiu James Galway, trebuie sã merg la petrecere, trebuie sã mã dau la Imelda Egan, sã-mi revin, aşa cã îmi iau berea şi spun cã mã duc sã mai vorbesc puţin cu bãieţii, iar ea zâmbeşte şi se întoarce sã discute cu Eilish. Mã strecor pânã la bar şi cumpãr o sticlã de whiskey şi câteva cutii de bere, apoi o tai spre ieşire, unde Noddy Nolan, bodyguard-ul, încearcã sã stea de vorbã cu Urecheata, gagica lui, numai cã îi deranjează o ceatã de puştani beţi care sunt puşi pe scandal. Trec pe lângã ei şi o iau spre primãrie. Mã aşez pe trepte, e frig al dracu', îţi crapã dinţii-n gurã, aşa cã iau o gurã de whiskey şi aştept pânã îi vãd pe Brefine, Feggy şi Sconcsu' ieşind de la Mac's, unde scandalul deja s-a
terminat, iar Noddy stã mândru în uşã şi se mozoleşte cu Urecheata. Alerg dupã ei şi, în timp ce ne îndreptãm spre casa familiei Cullen, unde avem şedinţã, simt din nou fiorul ãla ciudat, fiindcã îmi aduc aminte de Breda, de felul în care mi-a zâmbit. Şi ce credeţi cã face Brefine, mã-ntreabã de ce n-am luat-o şi pe ea la petrecere. Mã buşeşte râsul. ,,Pãi iei mere cu tine când te duci în livadã?", şi mai trag un gât de whisky, doar e duminicã noaptea, e ultima sutã de metri din Sfânta Treime, iar Imelda Egan mã aşteaptã la petrecere.

Breda: Începe sã se goleascã locul, însã capul meu e tot plin de aburii bãuturii, aşa cã îi dau lui Eilish vodca mea. Abia aştept sã ajung afarã. Eilish stã la taclale, iar Feggy Fennelly încearcã s-o îmbrobodeascã pe Rosey Robinson: „Vii şi tu cu noi?" „Nu" „Hai, te rog eu mult" „Mã duc direct acasã şi cu asta basta.", şi chiar acum trece pe lângã noi un grup de puşti gãlãgioşi care se-ndreaptã cântând spre ieşire. Cânt şi eu puțin împreunã cu ei şi arunc o privire spre bar, spre bãieți, Brefine Grehan, Sconcsu', tipul cu covoraşele, Şoarecele Mahar, numai Billy nu e, nu-l vãd nicãieri. „Mã duc pânã la bar, sã vorbesc cu bãieții." Dar acolo, nici urmã de el, la taclale cu bãieții, bãieții sunt ei acolo, la taclale, Billy nu. Îmi arunc ochii spre uşa de la toaletã, dau uşa de perete, Billy ia-l de unde nu-i, e numai fratele mai mic al Martinei Shanley, alb ca varul, mã apucã şi râsul când îl vãd cât e de alb, parcã ar fi un strigoi, dar unde o fi Billy?

Eilish radiazã toatã, pentru cã a venit Tony, a venit James Galway, picat ca din senin, a dat fuga din Dublin ca s-o vadã pe ea, s-a gândit el cã o s-o gãseascã aici, şi-a gãsit-o, o sãrutã, de faţã cu toatã lumea, apoi mã salutã şi mã întreabã, „Dar unde-i omu' tãu?". „Omu'", zic eu. „Omu' ... e, cred ... dar nu vã luați dupã mine ... cã doar nu sunt enciclopedie... omu' ..." „Doamne, Breda, eşti varzã", zice Eilish. „... Omu' e ... la toaletã." „A, bine", zice Tony, dupã care se-ntoarce spre Eilish, cu un accent pretenţios, de londonez: „E o micã seratã la familia Cullen, pentru Jennifer, ce zici, iubire, mergem?" „Doamne, Tony, nu mai vorbi aşa" şi râd amândoi de-ar parca împreunã ... de parc-ar fi împreunã de când lumea şi Eilish se uitã spre mine: „Eu o iau din loc, voi vã duceți spre casã, nu?" Dau din cap cã da. „Eu stau sã-l aştept pe-al meu."

Tony îi spune ceva lui Eilish, în şoaptã, iar ea îi şopteşte înapoi şi el se ridicã şi pleacã. Mã întorc şi mã uit în ochii mari ai lui Eilish, o aud vorbind, îşi alege cuvintele cu grijã: „Fii atentã, Tony s-a dus sã dea o turã, sã vadã pe unde e." Nu apucã sã termine bine cã o aud pe Rosey luându-şi la revedere de la noi şi zicându-i lui Feggy Fennelly s-o lase în pace: „Doamne Dumnezeule, Feggy, eşti chiar de cacao!" Tony a terminat de dat tura şi îmi dau seama, dupã cum îşi târãşte picioarele, cã o sã plec singurã acasã. Vorbeşte din nou în şoaptã, „Nici urmã.", dar aud, aud foarte bine şi îmi dau seama cã seara asta, noaptea asta, a devenit de cacao pentru mine, de cacao rãu de tot.

Aprind o țigarã şi mã ridic, îmi pun haina pe mine, iar Eilish zice cã îl gãsim noi pânã la urmã. „Unde putea sã se ducã?", îl întreabã pe Tony, iar el moare de jenã. „Pãi, probabil cã s-a dus la surorile Cullen, la petrecere." Eilish s-a activat toatã acum, stinge țigara, îşi pune haina, apucã genţile, bricheta, îşi goleşte paharul. „Ne ducem acolo, direct acolo, dãm buzna şi-l facem de cãcat de faţã cu toatã lumea."

Tony începe sã fie îngrijorat, James Galway nu vrea scandal, dar se agitã degeaba, pentru cã n-am de gând sã merg nicãieri, îmi fumez țigara şi încerc sã rãmân calmã, fiindcã toatã ideea serii ãsteia era ca el sã vrea sã vinã acasã cu mine, acasã, trebuie sã vrea, dar se vede treaba cã el nu vrea, aşa cã lasã-l sã facã ce-o vrea el, sã bea, orice ... lasã-l ... lasã-l în plata Domnului.

Billy: În sfârşit, ajungem şi pe strada Castelului, acasã la Geraldine Cullen, destul de aglomerat, câteva icoane pe pereți, din respect pentru mã-sa, care a trebuit sã meargã la azilul de bãtrâni, anul trecut, dar în rest, casa e destul de aranjatã, are un aer tineresc. Doamne, cred cã sunt printre cei mai în vârstã de pe-aici, dar poate cã asta e semn bun, înseamnã cã au dorit în mod special sã fiu şi eu aici, chiar dacã sunt un pic mai bãtrân, trebuie sã existe un motiv şi cred cã îl ştiu, Imelda Egan a vrut sã vin aici, e exact cum am visat eu cã va fi.
Scurg bine sticla de bere şi zic, ,,Sã dea Domnul" cãtre Mahar Şoarecele care bate câmpii despre cum o sã câştige echipa de biliard de la noi din bar campionatul de luna viitoare. Mã duc spre Brefine, bãiat bun Bref, mã ajutã sã fac lipeala, le ține de vorbã, în
uşa de la bucãtãrie, pe Geraldine şi pe Jennifer, dar, cel mai important, pe Imelda, aşa cã mã duc țintã la ei, fãrã ezitare. ,,Îl cunoaşteți de undeva pe tipul ãsta?", le zic. ,,Sã ştiți cã e țicnit de-a binelea", iar ele strigã toate-n cor, ,,Sigur cã-l cunoaştem, dupã ce a fugit cu Therese de-l cãuta Bananã cel Mare sã-l omoare." Mã pregãtesc sã le spun povestea cu mine şi cu Brefine, când am încercat sã dãm spargere la şcoalã, însã el a început din nou sã turuie, tocmai terminã de povestit întâmplarea cu Blacksod, la Londra, numai cã de data asta Blacksod nu mai cade de pe clãdire în final, pãi cum dracu', nu, acum Brefine e un fel de erou, îi dã numai capete-n gurã maistrului cel rãu, chestie care le impresio-neazã profund, li s-au lipit ochii de el, iar eu stau chiar lângã Imelda, al dracu' de aproape, miroase a parfum şi a bãuturã şi un damf de tutun care mã loveşte direct în fața atunci când izbucneşte în râs la finalul poveştii lui Brefine. Îmi storc creierii sã spun ceva, orice, numai sã nu-l las sã înceapã din nou, dar nu zici cã o întreabã pe Jennifer cum e prin Australia, iar ea se pune pe turuit despre week-end-urile ei trãsnite de pe-acolo şi Imelda se trage mai aproape de Brefine, ca s-o convingã pe Jennifer sã-i povesteascã despre nu ştiu ce tâmpit din insulele Fiji, iar Jennifer se pune pe chițãit, ,,Acum fãrã nici un fel de mişto", şi începe povestea despre tipul din Fiji.
Începe sã mi se punã pata, când, cine apare pe uşa din spate - Tony şi Eilish. ,,Ce fac bãieții?", zic eu, fiindcã sunt chiar bucuros sã-i vãd. ,,Salut", zice Tony, dar Eilish trece pe lângã mine fãrã nici un cuvânt şi zic, ,,Da' ce dracu' are?". Tony se uitã la mine şi-mi spune cã e neagrã de supãrare fiindcã nu m-am dus acasã cu Breda, iar eu îi zic, ,,Cum dracu', pãi eu am vrut de la început sã vin aici"... El se uitã la mine, cu o privire ciudatã, pe care n-am mai vãzut-o pânã acum, de parc-ar zice, ce curu' meu cauți tu aici, Billy? Încerc sã nu-l iau în seamã şi îl zgândãr puțin zicând, ,,Dar eu credeam cã eşti cu blonda la ora asta, cu aia din Dublin", dar el se uitã din nou la mine şi începe sã mã facã cu ou şi cu oțet şi atunci îl apuc de mânã, cum sã vã zic, prieteneşte, adicã, fiindcã mi-e prieten, şi îi zâmbesc, însã el se uitã în jos, spre mâna mea şi zice, ,,Doamne, Billy, sper cã nu iei în serios tot ce-ți spun eu ..."
Sunt cam şocat şi îl las sã treacã, iar el se duce dupã Eilish şi rãmân de unul singur,
cu sticla de bere goalã în mânã, gândind, în sinea mea, ,,Ei, lasã, Tony îşi revine el, orice ar avea, mai încolo, spre dimineața, când o sã fiu cu Imelda Egan, o sã-şi scoatã pãlãria în fața mea şi sã-mi şoptească, <<Bravo, tu eşti James Galway al doilea.>>"

Breda: Aşa cã o iau spre ieşire, afarã de la Mac's, în aer liber, şi mi se face frig, totul pare înghețat şi ceilalți doi mã ajung din urmã. Eilish vrea sã mã conducã pânã acasã, însã îi spun cã sunt bine. Pânã la urmã mã lasã şi se duc, Eilish încã plinã de draci, Tony încercând sã o calmeze. Nu sunt bine deloc, simt cã dau în clocot, de furie, tropa-trop, prin mijlocul oraşului ãsta de rahat, de una singurã, printre certuri şi pupãturi, rãgete şi țipete. Trec pe lângã restaurant, Carmel Connolly încã-i acolo, în spatele tejghelei, roşie la față ca un gogoşar, sufocatã de cozile la hamburgeri şi cartofi prãjiți. Tropa-trop, merg mai departe, dar parcã mã vãd înãuntru, în rochia de duminicã, ridicându-mã pe vârfuri ca sã pun câțiva penny pe aceeaşi tejghea. Carmel Connolly zâmbind în jos, spre mine, scuturând şi turnând sarea şi oțetul înainte sã te întrebe dacã vrei sau nu. Eu privind în sus la vânãtaia de la ochiul ei, gândindu-mã cum o fi cãpãtat-o. ,,Maaaaai ştiiiiiii, câmpiile din Athenry", urlã cineva chiar în fața mea: bãrbatul Carmelei Connolly. Leaba Connolly, care îmi sparge timpanul. ,,Singur singurel, pe câmpul din CARMAAAALLL!" rage el trecând pe lângã mine, în drum spre restaurant.
Tropa-trop, merg mai departe, trec de magazinul de haine Freida's Fashions, unde Billy a câştigat odatã o tombolã, o iau pe lângã cofetãria de la care le cumpãrã fetelor dulciuri, spre malul râului, unde ne plimbam de obicei, unde m-a adus în prima noastrã searã. O iau pe mal, în sus, nu vreau sã merg acasã, nu încã, nu plângând cum ... cum ... cum am fãcut în seara aia, la Balul Bobocilor.
Se ținea la Greville Arms, la hotel, iar Ciarin Keating, nu chiar cel mai arãtos bãiat, era tare timid şi din cale-afarã politicos cu mine şi am bãut bere şi a mai trecut timpul, apoi a dansat cu mine şi mi-a povestit cã vrea sã studieze economie în Athlone şi apoi ne-am sãrutat, ca doi începãtori, dar cel puțin fusesem, în sfârşit, sãrutatã, inima spãrgându-mi pieptul, roşie la față, amețitã de Bacardi-cu-Cola, oare unde era Eilish sã-i dau vestea cea mare, pe ringul de dans nu, la mese nu, trebuia sã-i spun, nu-i nici la toaletã,
cineva zice cã a vãzut-o ieşind, dau fuga în parcare, autocarele goale, care ne aşteaptã, maşinile, o vãd cu prietenul ei, pe bancheta din spate, geamurile încã nu s-au aburit de tot, cred cã nu-i nimic dacã bat în geam, ,,Eilish", strig, ,,Eilish!". Iar tipul ei strigã ceva la mine, însã nu înțeleg ce zice, apoi uşa se deschide. ,,SCROAFA, SPUNE-I SCROAFEI SÃ SE CARE DRACU' DE-AICI!" Asta îmi era porecla: SCROAFA.

Billy: Tony stã cu Eilish, se țin de mânã, iar Brefine o ține pe Jennifer Cullen pe genunchi. Imelda râde cu o prietenã de-a ei. Cineva îi dã Sconcsului o chitarã şi el începe sã cânte, încep cu toții sã cânte, ochesc o sticlã de tãrie, pe masa din bucãtãrie şi trag sãnãtos din ea, ,,Drove my chevi to the levi but the levi was dry" şi mai trag un gât, cãci trebuie sã fiu în formã, sã mã apropii de Imelda. Mai iau o gurã, fiindcã toatã lumea bate din palme, cântã, numai eu stau de unul singur în bucãtãrie, încercând sã-mi aduc aminte primul vers din ,,House of the risin' sun", dar nu prea mã mai ajutã capul şi simt nevoia sã mã sprijin uşor de perete.
Chiar în spatele meu e un tablou, vãd cam în ceațã acum, dar mã concentrez asupra lui şi observ cã seamãnã al naibii de mult cu ãla de la noi din dormitor, cu câmpul şi cu oamenii care lucrează şi copacul cel mare şi iar

mã gândesc cã aş putea sã cânt ,,House of the risin' sun" şi s-o impresionez pe Imelda. Încerc sã mi-o imaginez, ea, în spatele copacului uriaş, dar mã încearcã din nou sentimentul ãla ciudat, îl aud pe Brefine cântând şi totul devine înceţoşat, eu şi cu Breda suntem acolo, în spatele copacului, am putea sã ne sãrutãm, am putea, nu mai pot sã vãd, nu mai vreau, vreau s-o vãd pe Imelda şi mã ridic în picioare, chiar în dreptul uşii, ,,Gata cu gãlãgia, oamenii dorm la ora asta", şi nu-mi vine sã-mi cred ochilor, iat-o cã vine, pe ultimii metri ai Sfintei Treimi, frumoasa Imelda se-ndreaptã spre mine.

Breda: Stau acum în genunchi, pe malul râului, mã uit la o barcã, singura, de altfel, legatã cu o frânghie groasã de un stâlp de pe mal. Mã-ntreb dacã aş putea sã dezleg funia, sã sar în barcã şi sã plutesc departe, la sultanul meu, fac o încercare şi slãbesc puţin nodurile, haide, vine cineva de-a lungul malului, fir-ar sã fie, îmi mai rup şi o unghie, paşii se apropie, nu pot sã trag frânghia, acum paşii se opresc lângã mine, simt fum de ţigarã şi aud o voce, o voce pe care nu o recunosc, ,,Vrei o mânã de ajutor?" ,,Da, da, desigur", zic eu. ,,E barca ta, nu?", zice el, în timp ce îmi aranjez pãrul şi îmi şterg lacrimile, rimelul şi toatã murdãria de pe faţã. ,,Te simţi bine?", zice el şi-mi vine sã râd, auzi, dacã mã simt bine. Râd puţin şi mã uit în sus, sã-i vãd chipul ... el e, e tipul cu covoraşele de golf, îmi oferã briceagul lui, omul ãsta complet strãin ţine întins spre mine un briceag, aşteptând sã-l iau, iar eu nu pot decât sã râd. Acum spune ceva despre mine, când am plecat de la ... ,,Te-am vãzut plecând de la discotecã, singurã", zice el. Îi iau briceagul din mânã şi-mi zice, el, strãinul, zice, ,,Am stat de vorbã cu soţul tãu ... Ne-am întâlnit mai devreme, la bar, l-am vãzut cu tine la discotecã, apoi el a plecat singur". Parcã îl şi vãd pe Billy la petrecerea aia turnând în el, devorând, golind sticle întregi de bãuturã şi mã gândesc la fetiţele mele, sper cã sunt bine amândouã, acasã, sper sã aibã parte numai de lucruri bune în viaţã. ,,Haide, lasã acum", zice strãinul şi asta şi fac. Mã ridic în picioare, merg câţiva paşi, mã aşez, mã prãbuşesc, mai bine zis, pe o bancã din spatele nostru, iar el îmi întinde o ţigarã, ceea ce înseamnã cã totuşi nu mã crede complet sãritã de pe fix. Încep sã îmi mai revin acum, mã gândesc cã el e ãla sãrit de pe fix, dacã ajutã o femeie sã fure o barcã, noaptea, pe malul râului şi pe deasupra fãrã sã ştie de ce o face.

Billy: Deci mã înfig în ea şi încep sã o vrãjesc, de, James Galway, ea râde, ceea ce nu e rãu deloc, sunt pe calea cea bunã, o apuc de mânã, pentru cã am atâtea lucruri sã-i spun, dar ea îşi trage mâna înapoi. ,,Du-te şi tu şi distreazã-te, Billy." Trece pe lângã mine, se îndepãrteazã, o ia prin bucãtãrie, pe lângã tablou, spre toaleta din spate. Mã iau şi eu dupã ea, iar uşa de la baie se închide chiar când ajung acolo. Îmi sprijin capul de uşã ... apãs pe clanţã însã e încuiat. Atât aş vrea sã afle şi ea despre tablou, atât aş vrea sã ştie despre noi doi în tablou, încât îi spun, îi spun despre noi doi, în spatele copacului, scula mea, tare ca piatra, cum mã sãrutã ea, peste tot ... cum toţi oamenii de pe câmp, care lucreazã, se uitã la noi şi ştiu cu toţii acum ... Ştiu cã eu o am pe Imelda Egan, în spatele copacului uriaş, iar ei nu. ,,Mã auzi ... Imelda, ai auzit ce-am spus?" şi bat la uşã, dupã care se aude zãvorul.

M-a auzit, zăvorul se deschide, iar ea mă cheamă înăuntru. Împing de uşă şi iat-o, râzând, zicându-mi că sunt nebun de legat. Fac un pas spre ea şi îi spun că sunt ... sunt nebun după ea. Că e cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o vreodată, apoi o prind de mână ca s-o trag după mine în bucătărie, să-i arăt tabloul. Trebuie să cam trag de ea şi o cuprind cu cealaltă mână în jurul taliei. Noi doi, sprijiniţi de copacul uriaş, în sfârşit, exact cum mi-am imaginat că va fi ... Imelda ... iar scula mea, tare ca piatra, trebuie să fie, o, Doamne, nici nu se poate altfel.
„Billy", zice ea. „Billy" ... Încearcă să scape, zbiară acum la mine să-i dau drumul. Ne împiedicăm şi cădem chiar peste closet. Aud o bufniturã, începe să-mi curgă sânge din cap, cântatul s-a oprit, fiindcă toţi lucrătorii de pe câmp aleargă spre noi, se bulucesc în uşa toaletei. Privesc în sus, Eilish e chiar deasupra mea, cu Tony, Feggy, Brefine, Sconcsul şi toţi ceilalţi. Pentru o clipă nimeni nu mişcă şi nu scoate un sunet. Până când un căcăcios îmi trage un şut, o, drace, Tony sare să-l ţină, iar Imelda îşi eliberează braţul şi se retrage de lângă mine. Apoi aud: „Eşti o ruşine ordinară.", Eilish, de deasupra, fierbând de draci. Încerc să mă ridic, sprijinindu-mă de budă, iar Eilish se pune acum pe urlat: „Te crezi mare şi tare, las' că ştim noi că nu prea ai nimic tare ... niciodată." Încerc să râd de toată păţania asta, fiindcă băieţii se uită la mine, însă nici unul nu vrea să râdă cu mine, nici unul nu mă priveşte în faţă, în afară de Tony, care mă ajută să mă ridic. Mă răstesc la el. „Las' că mă descurc şi singur." Eilish îmi zice să ies afară şi să mă duc acasă, la Breda, iar eu trec de ea, de Tony, de Feggy, de Sconcsu', de Brefine, de surorile Cullen, de Imelda, de ei toţi, ies pe uşa din faţă, privind chiorâş din cauza luminii de afară, ameţit de cap, cu o durere în coaste de la lovitură, fără echilibru, mă chinui să merg drept, dar cad peste poartă, nu prea am nimic tare. Îi văd pe toţi stând în faţa uşii de la intrare şi mă pregătesc să ţip la ei că sunt bine şi că să se care dracu' înăuntru, dar n-o fac. Pentru că eu nu am nimic tare, niciodată.
Mă ridic încet, fac tot posibilul să rămân în picioare, trebuie să merg, întâi un picior, apoi celălalt. Acum mai repede. Mă îndepărtez de ei, o iau spre oraş. Jack Moran aduce laptele, dar nici nu pot să mă uit la el, fiindcă or să afle cu toţii, în fiecare bar din oraş,
Kavanagh's, Mac's, Corner House, Bob's, Flanagan's, toată lumea o să afle că eu nu sunt James Galway şi nici n-am fost vreodată.

Breda: Simt că ar cam trebui să plec, dar s-a pus iar pe vorbit, oare de ce stă de vorbă cu mine, cred că începe să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala. „Te-ai certat cumva cu Billy?" „Ia mai du-te de-aici, cine eşti tu să-mi pui mie întrebări?" „Eu sunt Eoghan", zice el. „Vând ..." „Ştiu", zic. „Covoraşe portabile pentru golf, colinzi cu ele prin toată ţara şi încă ceva despre unchiul tău Gilbert şi emisiunea lui Gay Byrne." Dă din cap şi râde scoţând din buzunar o sticluţă de whiskey, deschide capacul, ia un gât şi îmi oferă şi mie. Nu pot să refuz, simt cum gâtul îmi ia foc, o arsură plăcută, iar el povesteşte în continuare, îmi dă senzaţia că vrea cu adevărat să îl ascult.
E mai tânăr decât mine, brunet şi spune că învaţă foarte multe lucruri urmărind cum se comportă oamenii. Ce altceva ar putea să facă dacă petrece atât de mult timp călătorind de unul singur?

Îl întreb cum de a ajuns vânzãtor ambulant, iar el îmi povesteşte despre unchiul Gilbert, care a inventat covoraşele, apoi îmi zice cã avea nevoie sã munceascã, simţea nevoia sã cunoascã locuri noi. Tatãl sãu dispãruse, cu un an în urmã, fãrã nici un motiv anume, s-a sculat, pur şi simplu şi a plecat, iar el încã trãgea nãdejde cã o sã-l gãseascã ascuns în vreunul din oraşele prin care trecea, cã o sã intre în vreo cârciumã şi o sã dea cu ochii de tatãl lui, aşezat la bar, iar el o sã-l urmãreascã o vreme, sã-l studieze bine ca sã vadã dacã s-a schimbat, fiindcã atunci când cineva pe care crezi cã îl cunoşti face un asemenea lucru, fuge în felul ãsta, ai senzaţia cã, de fapt, nu l-ai cunoscut niciodatã.
Acum stãm amândoi pe bancã, mai iau de la el o gurã de whiskey şi o ţigarã şi faptul cã sunt, în clipa asta, aici, mã face sã mã simt bine. În spatele nostru mai trece în goanã câte o maşinã şi pot sã jur cã încã îl mai aud pe Leaba Connolly chiţãind undeva, în depãrtare, ,,Câmpiile din Athenry".
Eoghan, ãsta, poartã mustaţã şi are o piele albã ... atât cât pot şi eu sã desluşesc şi îmi aduc, deodatã, aminte de o întrebare pe care mi-a pus-o mai devreme şi simt nevoia sã îi rãspund, aşa cã îi spun cã nu, eu şi cu Billy nu ne certasem, de fapt asta e toatã tâmpenia, cã eram pe cale sã ne împãcãm, apoi el a plecat.
Îi povestesc şi unde a plecat, îi povestesc despre noi, îi povestesc tipului ãsta complet strãin despre cãsnicia mea şi cu cât îi spun mai multe cu atât mã simt mai bine.
Zice, ,,Billy m-a întrebat ce pãrere am despre tine, ştii tu ..." ,,Cum?" ,,La discotecã, m-a întrebat ... despre tine." ,,Despre mine", zic eu şi aproape cã mã înec cu whisky-ul, iar omul ãsta complet strãin care vinde covoraşe îmi spune: ,,I-am zis cã eşti foarte atrãgãtoare." Zâmbesc. Închid ochii şi ascult cuvintele, printre sunetele calme ale apei: ,,Când l-am vãzut plecând, am vrut sã alerg dupã el, sã-l întreb de ce nu merge cu tine acasã."
Dinspre stradã încã se mai aud strigãte, unele voci le recunosc, altele nu şi cineva care cântã, o fatã, e un cântec de dragoste, din acelea care se aud mai tot timpul la radio şi la ora asta din noapte e chiar ciudat, pentru cã nu te zgârie la urechi, sunã chiar dulce ... deschid ochii şi încep sã râd, fiindcã aş putea sã-i spun bãiatului ãsta ... cum îl cheamã? ... Eoghan ... dacã aş putea numai sã-i spun lui Eoghan cã bãrbatul meu n-a venit acasã cu mine pentru cã nu mã doreşte, n-o mai doreşte pe Scroafã. Însã nu-i spun nimic, mã opresc din râs şi observ cã el nu râde cu mine, se uitã doar în ochii mei. ,,De ce sã vrea sã se ducã la o petrecere când ar putea sã meargã acasã, cu tine?", zice el iarãşi şi faţa lui se apropie, încet, de mine, figura lui pe care nici mãcar n-o cunosc, închid ochii şi ne sãrutãm, chiar ne sãrutãm, gustul de whisky, mâinile care pipãie, lacom, pentru cã el o doreşte pe Scroafa, ba nu, nu pe ea o vrea, fiindcã aud acum ,,Breda", numele meu. ,,Breda", aşa îmi zice, ,,Breda", el pe mine m-a ales, dintre toate femeile din harem.
Suntem în cort şi paznicii au plecat, doar eu şi sultanul, care mã ia în braţe, acum sunt cãlare pe el, îl simt şi mã prind cu mâinile de bancã, pentru cã Scroafa nu mai existã, suntem numai noi, sultanul şi cu mine, iar Billy e şi el în cort, în spatele nostru, legat, în cort, obligat sã ne priveascã şi râd, fiindcã el poate sã-şi vadã de treaba lui, iar eu, eu îmi vãd de treaba mea. Îl apuc pe sultan de pãr şi acum totul se terminã,

se terminã cum nu se poate mai frumos, respirând greu, amândoi şi sărutându-ne.
Acum stăm cuibăriți, pe bancă, fără nici un cuvânt, ce-ar mai fi de spus, însă ceva tot îmi mai doresc, înainte să plec acasă, ştiu exact ce vreau. „În curând trebuie să mă întorc acasă, dar, dacă ai putea să mă mai ții în brațe, chiar aici, pentru un timp", iar el zâmbeşte. „Nu te superi? Nu vreau să te superi". El dă din cap că nu, aşa că o să mai rămânem, chiar aici, aşa, îmbrățișați ...
Nici nu mai ştiu de cât timp suntem aici, vântul însă a devenit mai rece. Apare şi prima rază de lumină, însă eu țin ochii închişi, mă prefac că sunt iubită, iubită cu adevărat. Aş putea să mă prefac la nesfârşit, dar acum aş face mai bine să plec, aşa că mă ridic. Vrea să-mi spună ceva, însă mă aplec spre el, îi închid gura cu un sărut, apoi mă duc. Merg de-a lungul râului, spre casă, unde abia aştept să-mi torn un păhărel de vodcă, pentru că niciodată nu m-am simțit aşa, sunt fericită şi râd, cel puțin în dimineața asta pot şi eu să râd. Exact asta şi fac. Am să râd tot drumul spre casă.

Billy: Am ajuns. Simt cum îmi dau lacrimile în timp ce deschid uşa de la intrare. Intru în hol, o iau spre scări şi mi se pare că văd ceva prin geamul uşii de la sufragerie sau pe cineva. Pare a fi Breda, nu, n-are cum la ora asta, probabil că e sus, doarme. Ajung în fața uşii noastre, trec mai departe. Deschid uşa de la camera fetelor, mă aşez pe podea, abia mă mai pot mişca de oboseală. O să dorm aici, cu ele, asta o să fac, cu fetițele mele. Cineva se foieşte, apoi aud o voce subțire, în întuneric, „Tati, tati, ce faci acolo". Le şoptesc să facă linişte şi le zic, „Nu-i nimic, tati, o să dorm astă seară cu voi, uite-aici, la voi pe podea, vă supărați dacă stau şi eu aici, sper să nu vă supărați ..."